

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ ОТ 1980 ГОДИНА

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА XVII, БРОЙ 6

СОФИЯ, 5 - 11 ФЕВРУАРИ 1986 г.

ЦЕНА 10,00 лв.

† Кирил, Патриарх Български

БЛУДНИЯТ СИН

На всички е позната Исусовата притча за Блудния син - по-малкият син на един богат баща поискал да вземе дела от наследството, който му се полагал; взел го и отишъл в далечна страна, дето го развил в развратен живот. След като изпаднал в голяма нужда и глад, гледал се да пасе свинете на едното от жителите на онази страна. Най-позорният синът се селнал; разбрал, че е сторил голям грях и се разкаля. А след разкаяването решил да се завърне и да моли баща си за прошка. Така и сторил. Бащата го приел с любов и в бащиния дом настало веселие, защото умрялът син възкръснал, изгубеният син бил намерен.

Чий образ има Исус предвид, когато разказва тази тъй изразителна по художественост и психологизъм притча - дали на някой млад и неопитен човек, дали на някой само хора, или има предвид изобщо човека в неговите богоотстъпничества? Да, Исус рисува образа на тия, които отстъпват от волята Божия, за да живеят своеволю, разпилвайки добрите богатства на душата си, наследени от Небесния Отец. Исус има предвид и нас, които носим Неговото име. Носим ли това име, ние свидетелстваме, че сме при Него, т.е. в Бащиния дом, и сме покорни на Бащината воля. Но и ние се отдалечаваме от Божията воля; богоотстъпваме, колчем не и се подчиняваме.

Кой ли от нас не греша и не се провинява пред Божието величие, пред Неговата бащинска любов и пред неизтоячното Му дълготърпение? Грешат ни грешаха и по нашата пътища, защото той простира гримките си вредом, дето биеме минали, утешени към доброто. Та нали от доброто иска да ни отбие, още докато сме на зарва път да ни позоват! Пошеяла издънка злато пропълзява, за да ни скрие в гъстакта на своите лъжи, сякаш сме се скрили от околните хора, на съвестта, на Бога. Да, често биваме виновни пред Бога, често биваме заблудени синове на Благ Невесен Отец.

Разгледа ли всеки своя живот, че види твърде много случаи на богоотстъпване. Макар да призоваваме Божието име и с това да изповядваме желанието си да бъдем в Бащиния дом, все пак твърде често богоотстъпваме. И се оправдават думичината Исус: "Не всеки, който Ми казва: Господи, Господи! ще влезе в царството небесно, а оня, който изпълнява волята на Моят Отец Небесен" (Мат. 7:21).

Всеки, който напуска вътрешния храм на своята душа, тръгва по пътя на изпитанията, по опасния път, който води до духовно обедняване. Никогашните светли двори на душата запустяват и не радват вече човека.

Отстъпил ли от закона на доброто, не сенка ли полетът на духа, тъй като сърцето е натежало от безплътност и дхуът от безкривни мисли? Как тогава да се възвемеме към висинето, което понюгва тъй много ни е притегляло със своята прелесть; което ни е вървяло вярно за мъдър живот и ни е давало истинско духовно удоволетворение?

Много изкушения стоят по нашите пътища и може да ни примамят, за да се отклоним от Божиата воля. Изкушенията като зли примамници дебнат с ласки и обещания, а подире, пронизват ли грехове у нас, горят като накалено желязо. Тогава сърцето се мъчи, зашото нерадостен му е вече животът. Но иде ден за сърцето да порони възражия, зашото е видяло твърде пак на безплътната, която го е стресла с дълбока трълка.

Исус ни вика и в греха, и в колебанията, и в начинателите на разкаянето. Той вика и ни вика, да не си смисляме да видим, въпреки искрено ни старание да не се крием лонче от себе си. Затова Той изпосла с ангелителна багреност образа на разкаяният син, за да го доближи до нас и до нашата душа, за да види себе си. Това е Исусова ръка, с която ни подхваща, за да ни подпрети, да развърти дхунохната ни слабост, да оживи вътрешното ни и да ни покаже пак дхунохната на божествеността.

Но трябва да осъзнаваме греховете си, да откриваме пороци тия, да се разкайваме и силно да желаем вече да не ги повтаряме.

Всекога трябва да сме послушни на Божиата воля, тъй както Исус, нашият Спасител, е бил богопослушник до смърт. Той ни остави най-съвършеният пример на богопослушание. Във възражния момент, когато трябваше да излизе чашата на страданията и да приеме смъртта, Исус каза: "Отче Мой... нека бъде Твоята воля" (Мат. 26:42). Целият живот на Исус е бил подчинение на волята на Небесния Отец.

На стр. 2

ЗАВРЪЩАНЕТО НА БЛУДНИЯ СИН

"... Тоя мой син въртеше кеше и оживя, изгубен кеше и се намерил..." (Лука 15:24).

ОТРЕЖЕТЕ ИМ КВИТАНЦИЯТА

Този израз звучеше преди години съвсем безцеремонно. "Отрязвам квитанцията" ни някога означаваше, че постъпвам решително в отношенията си с този човек, прекъсвам връзките си с него, ясно и определено му отказвам нещо.

Сега изразът се позабравя. Не на последно място и заради това, че квитанцията загубиха смисъл своето значение в ежедневието ни, което е разгледано между купувача фалшиви фактури с платено ДДС и безборният невънни бележници от измамни касови апарати.

Зашо ги пишем тези неща в ЦВ и то на 1 стр.? Зашото и в Църквата има своето родно "казарни отношения". Макар в храмовете да няма касови апарати на пангара (свещопроданията), нито ни "луксат фактура" със или без ДДС, все пак свещениците - напълно в духа на политикомолия - сващат като "стока" дейността и "услугите" си (който с.е. Йоан Златоуст) нарича съвсем възвзешено "све-

щенническо служение"). Този факт - добър или лош - си е факт и то неоспорим. Отвори си диро пол устата, вдигне ръка (за благослов, де!) или направи кръчка - всичко това си има цена по тарифа и за предполчитане без такса. Народът си плаща "като (на) пол" и не пита, нито търси квитанция.

Не става въпрос нито за ДДС, не за данъчни декларации. В крайна сметка хляпидите, които еднн свещник укрива от данъчните власти, са стотини в сравнение с милионите, които укриват хората на големия бизнес у нас. Въпросът е обаче за квитанцията, която "от време оно" са се издавали в нашите храмовете срещу получаваните суми. По тези квитанции се запирочават средствата, на които разчитат и тежачият покрив на храма, и изкрътената мазилка, и счулените стълба. А сега - няма квитанции, няма и подпечения. Вътрешът свиря в оголената стърха, наваяна снряг пред строщения прозорец и мразът скочава човеш-

ките сърца.

Обичайн в Православната църква явяватците да плащат за всичко на свещеника и останал от стари времена, когато свещенослужителите не са били на заплатата и народът ли е издръжал с даровете си - жито, плодове, месо, вино. Като всяка традиция и тази е останала в новите ни времена на пари и заплати. Ние не се обявяваме против нея, а против безконтролно прибиране на пари, които никой не вижда и не знае къде отиват. Решението е съвсем просто - отрежете им квитанцията на хората и толко!

А за да спрат нарекаанията срещу свещеностите ни за злоупотреби, ще трябва и Св. Синод да възстанови счетоводния контрол и да извърши финансовата дисциплина. Тогава биха се пособрили и средства за работата на БПЦ като цяло, а преди всичко - за повишаване на измерените свещенически заплати.

И.Н.Д.

БЛАДНИЯТ СИН

От стр. 1

Така и св. апостоли са следвали Божиите воли и са били богоупослушни. С усърдие са стояли в дома на Небесния Отец и не са го напуснали. Ако се е случило някой да прегреша, си пада под негово слабост, стъпвал е своя грех и горчиво е плакал (Мат. 26:75).

Како християни ние не трябва да отпадаме от волята Божия, но да се стремим да я осъществяваме в нашия живот. Св. ап. Павел казва: "Или не знаете, че тялото ви е храм на Духа Светаго, който живее във вас и Когото имате от Бога, и че не принадлежите на себе си? Защото вие сте скъпо купени. Затова прославяте Бога в тялото си и в душите си, които са Божии (1 Кор. 6:19-20).

Не сме храм Божии, понеже сме изкупени от Господа Иисуса. Чрез изкуплението не само се очистица вътрешният ни живот, но и се превръща в храм Божии.

Отпълнението от Божия закон в бластво от съвместните ни души, бидейки от той вътрешен храм Божии, в който живее Дух Свети, който побъбне от храма на своята душа, той ще живее не с боготворена душа, в който Бог е вложил Своия образ.

Затова да не бегаме от храма на душата си, а да пребъдваме в него, там всякога да се вслушваме в гласа на Небесния Отец и да следваме Неговата воля за добро. Трябва да прославяме Бога и с тялото, и с душите си, и с чист живот, и с добродетели, и с благодарни стремежи.

Като пребъдваме в Божия дом, пребъдваме в собствените си души като в храм Божии и така прославяте Бога. А който Божия прославя, ще бъде и сам прославен; който Божия благославя, ще бъде от Него благословен.

Нека да пребъдваме в Божиите пътища, за да имаме радост на Божиите синове. Амин!

ВСТЪПИ

В началото на подготовителните дни преди свята Четвъртъкшница - Неделята на Матей и Фансия (4.11) Доростолският и Черновският митрополит Неофит звездно о Прованския архиепископ Антоний отпуща света Литургия в старинна черна с. Божовице (посрещан в 1812 г.) в с. Пиргово, Русия. В 8-миото синокло убои, архиепископ Симеон с. Николай Симеон, настоятели, користи и благоумошля за първи път посрещаня в селото епархийския св. архидякон, поддържа от иконом Минко Казиков и иконом Мария Поголгеван, епархийския свещеник. Христос се изплатил, дикторите на свещените и първите редици. Днес тържествено се открия за тях наданно ученика и та тържествено очакваха само радостен акт. Слово за празника произнесе митрополит Неофит и подкрепта колко са печални последиците от герцогствата и самодержавието, дръжало в оръжието и селото и пътищата. Българските просветители и колко в спасително смиренство и неговит път към възстановяване на боголюбовието в държавата на Оцѣ и Църквата. Епископ Антоний от своя страна поддържа мироточия и ги похвалява и църковното им усърдие, ирвизи овдоволство и от дейността на епархийския им свещеник, ръководител от него. Христос в обичаи, чист, поддържа, грижливо посплати и старателно поддържа от девствените Църковни настоятели и студентите. Св. Николай каза ророрателно за св. Антоний, като похитеного общи ученика и благополучието на Св.

Синод възстановява и единство, като признава да използва снова, което ни отдалече живи от друг, а да стоим ядрово и неуклонно в изпълнението на своя църковен и патристич дълга. Всички с гравитан от вършене чия жила многоплетива, сполучи си надорване и след натици да обикновено от фирмата учебника на друта актуалност на Неофит Благославя със своята воля даме и наданото училище. Около 25 деца получиха учебник по вероучение и икона за благославя. Пристигна с надежда за своята добродетелна учителка г-жа Шапанова. Следващата благодарност бе отпратена към братята Ангелия и Платен Бобовски, ръководители на фирмата "Триста Сит", щедри дарители за отпратилата реставрация на църковната къща и наданото училище. Те чичко разположи на друта актуалност от фирмата учебник. Тържеството завърши с празничен обед - дарено от брати Богоричи, уютно поддържан в ресторанта на г-н Георги Пасичков с ястие и питие от богато обогатената кухня на Българското село. Остава жубави от Божия помощ да щастит и следващата изпослати съвети духовни свещеници в вежките долски джупи за обща радост, съвместно щастие и благополучие, за духовен надорване и църковно-народно добро.

Доростолски в Теревска митрополит

На 7 февруари т. г. руда на швабски оредитори от Църковен и Мелодия Бела приети в Синодната къща в Габрива, в което се намира Синод, митрополит Босфорски. Те бяха на почивка в България по покана от Св. Си-

нод и Национални център за ученически отход и туризъм (жк ЦБ 5, п. от 1936 г.). Те бяха и нашите синародителни от чужбина децата родолюбци на административна швет и поддържа в знак на благодар-

ност. Национални център за ученически отход и туризъм и Българията православна ирвизи да работят за братолюбие средно аплинното на светките.

Писателни

Два пъти разказани, в Български списание, публикувана в брой 3 от 1989 г., че пано в един кутия в България се приемат поощрени за добрите дела. За съжаление много християни на бедна илюстрация на прелудията поед църковите заради надумелите многолюдни измамници. Затова в добрия идентя помощите за бедните да се дават на овещане, който да ги раздава на наданите измамници.

Искам да предложа и два мои идея. Освен помощта за бедни, във всяка къща в страната може да се приемат и пакети за видното наданно училище (като многобройно изключително дейност на Св. Синод. Видно е, че държавата в противяжданието на вероучение в училищата, затова просвещаването на новото поколение трябва да се извърши от Църквата. А за това много ще помогнат работещите като и разпространяването на брошюри и книги. Верно е, че много от вършателите нямат солидни финансови възможности, но все пак, като видят добротното начинание, пошеот от Църквата, може да бъдат като бедната волята. похваляна от Спасителя (Лука 21:1-4).

Визарти ми идде в следната. Да се намери от Църковна къща и наданите книги - събирани на една място саргии за книги, и там да се продава духовната литература. Затова засега се провалява само в някои църкви и църковни магазини. Но ако у някои "свързани" човече се живи паризане на душата за Боготочивото, той провалява и се, който да по. По скоро ще потърси на книжния пазар "наше мистично" и ще намери словеници, техники за медитация, или различни алатски, сактантски или чисто сатанински учения. А ако на пазара има книги за истинно, православие и св. Църква, тогава съблудните души ще бъдат отвлечени, в няги точно това е мислата на Църквата!

Знам, че Св. Синод го ред прилича и не е добро финансово, но все пак по една сергия в големите градове една или две сергии, кой щика колко. Верно е, че има хора, които милват за парата и са надмава двата ми идея да бъдат подготвени от тях.

Мисл Бог ни благослови!

С уважение: Г. Г. Г. Варна

СЪБДЕТЕ СЕ, ПРАВОСЛАВНИ ХРИСТИЯНИ

Събудете се и прогледнете! Прогледете и виете как провалята на сектантите и неговителностите се развалята на много. Българската православна църква, Херс, чужди на нашите дни и традиции, бодат на страната ни, организират общирната си по гораво и вална реализацията си. Българските православни учения, което не са сели. Нека всички знаят, че България е приела християнството преди повече от 1100 години и омамо духовността йна откварий провалята на Българската православна църква формирането, съхраняването и напредването на българския народ до наши дни.

За голямо нещастие в наши дни се появяват една след друга секти и лжамученици, които оплитат в мрежите си досрочни и наизнич хора и ги "посещават" в измислени религии и вери. Свободното учение те постват по-горе от Православното. Някои вече открито се обикват срещу Православната църква, съблудни за верата и за крпата, провалята за тази вера от прадетите ни. Отсвятилплат от своята православна вера български се превръща в дърво бая корн.

Легна жуби надорнатостта си съзнание, ставя ялчича на чужди и надорбателни традиции, протегнаща измислени в страната върхове над 30 секти - адептисти, педесантисти, евангелисти, методисти, баптисти, теософи, мормони и т. н. Многобройните им емте и вери в страната правят, Освен метод за избирание на първата от които е омавята на към същата Православна църква и силно свързано с нея, на второ място религиозният им фанатизъм и крайността, до които достигат. Освен метод за избирание на последователите си "чудеса" и "чакрени", ставащи сред първите "новата вера".

Ще доточим ли нечетивни еретици да съществуват в Православната църква, или пак ще се гаврат с надорнатостта на лпавят и историята да поблъватъично силите за българската църква? Това означава само от нас. Кога вера в Бит? Тези лжамученици митрополит Климент, изказватим знаменитите думи: "Мамо ли Православие, но не, има и български народ; няма ли Православие, няма и български народ".

Дамиска СИМОНДИР НЕВДА

„Покайте се...“ казва Господ

Живеем в трудно, проблемно време за всички от нас. Независимо къде и какво работим, ние сме отворени и пред себе си, и пред обществото. Ние сме свидетели на неговитим пришествия в човешката история. Вижиме колко грехове се омава "вековната завеса" пред стремежа на човека към свобода. Дългоочакваните промени дойдох. Те станаха, те стават, но колко малко зазавалха новото си сърце. Бяхме свидетели на много християнски проваляти и тази горчива. Радаме се на своето време на свобода. Свободата е свободата човек може да избора, но колко малко са тези, които и в това благоприятно понаха Истината, като додде на земата преди около 2000 години.

Едни хора поощряха Рождество Христово, други Кордаваната изключат край провалята на страната ни с желанието да се докопат до Божествената светлина, ограла християните. Всички според верата си.

Како християни гледам с радост това, което ставаща на Иорданово - теленизация бива заселена на някои места проточна и прараста в ритуали. По един неясен закон дори и тези християнски празници бива забранени попореди няколко години. Радвам се, че днес хората свободно могат да ходят на църква, да празнуват, да купуват и четат Библията.

На изпитания и болки, се менавеща вариант по "тисната люлка" на спасението. Една огромна част отново след почета "широкия път, който води към погибел". Изборът е наш. Отдавна се уверих, че християнството не е "трелиция" (в света има много религии), а жила възвоста с Троицата в Св. Синод.

Духовното обединяване на хората се корени в балансирана истинна, че Словото, което стана път преди 2000 години, още не е проинамило през обикнатата на материалната и консуматорския живот на по-голяма част от българите и в това число и на първоначално сби християни. А Ионан Кръстител извади идеята на "покаяние" в път, за да ни изкупи от греха и спаси за вечен живот. Ионан в днес ни е нужен повече от всякога, защото и днес той е "глас на един, който вика в пустинята, пойтевайте се, понеже настъпило небеостно чюдство". Зарече, като проваляваща, казваща: "Кой ще види Оца, който е по-скрит от очите му... Той ще си е един Св. Светия Дух". Когато в предаването по телевизията слушаме думите на овещанието, те се сваждат само около българите. Да ги видя по-добре. "Да не видиш мир в страната". Все в този час и отговорите на няколко жана и мъже, дошли на празника в църквата.

Нашае думи за Ионан Кръстител, нимашти Тв "Божий Ангел, който носеше греховете на света". Ние се свикваме правдиво и пред себе си. А знаем ли всички, че "Бог вавало много пъти, защото всеки човек да погнат, но всички да се покаят". Ангелът чрез Божие слово и сета е: "Покайте се и обрънете се, за да се залечат греховете ви, та да дойдат осеожелителни времена от лицето на Господ".

Живеем във време (както казва на страната ни. Болки ме и аз Църквата, за разкол; за това, че не се уповава в отношенията си на Бога и при църковните служения на непоказателни Библейски истини, на Божие слово. Праричани християнски празници обвързване с обрече, чужди на истината, чужди на християнството, чужди, граничещи с езичество. Не лиша като съдим. Ние живеем във време, когато слово Божие трябва да достигне до всеки дом, до всяко сърце (Мат. 28:19, 20). Но и във време на отстъпления от християнството,

Обява

Църковното настоятелство при храм "Св. Кирил и Методий" в с. Мирво, общ. Стржище, "Пископ", се обръща с молба към всички християни в страната и изван пределите ѝ да помогнат за изреждането на храма, който се сруга при землетрес по сматка: 1790/64- ДСК, гр. Стржище, за църковното настоятелство в с. Мирво.

Иван В. МИЦЕН

БАВИЛОНСКИЯТ ПЛЪН

Богослуженият евреятски народ бил присвоен да бъде светилна за всички останали народи. Но вместо чужденство да се измисли, евреите измислили своите храмове по голямото дилемно на египетските храмове. Идолопочитовото заключение да надделява над истинската религия, особено при църкуването на Мамисаи, които поставили атаката на богинята Астарта в своя храм на Истинския Бог. Често богослуженият народ паднал в идолопочитовост си дори по-ниско от своите развратители-идоляници. И Божият гняв не изникнал.

В 588 г. пр. Хр. Иерусалим бил превзат и разрушен от вавилонския цар Набуходоносор. Избранният народ бил отведен в плен.

Страната, в която ги отведе, представлявала обширна равнина, разположена между реките Ефрат и Тигър. Понякоже живелисти ридни планини евреите виждали пред очите си безкрайния полето, пресечени с изкуствено изградени канали, които се извивали изпосилски кули на огромни градове. Вавилон — "красота на царствата, гордост на хандейци" (Ис. 13:19), бил тогава най-богатият и най-великолепният град на света. Той блистат с разкоша и великолепието на изкуствения риди и храмове. Планиният дворцов на вавилонските царе с прочутият величав град бил два пъти по-голям от днешна Иерусалим, а планиният храм, посветен на хандейския бог на слънцето Ваал, представлявал огромна кула на седем етажа, стигаща като че ги до небето. Та напълнила на евреите Вавилонската кула, която била разрушена от Господния гняв.

За пленените народи във Вавилон се отделили специални квартали, в които те трябвало да живеят. Един такъв квартал бил даден и на евреите, макар че по-голямата част от тях била разселена в други градове. Положението на евреите по време на вавилонския плен напълнило донякъде положението на техните гредци в Египет. По-голямата част от народа трябвало да работи на полето, а в други тежки работи; изключаване и поддръжка на многобройните канали, строителство на укрепления. Принаждали ги да работят и при изграждането на разкошните постройки, с които Набуходоносор гордиливо украсявал вавилонската си столица. Винаги това обаче имало характер на натиснат робски труд, както някога в Египет. Вавилонското правителство се

отнасило към пленниците донякъде човеколюбиво, като им дало пълна свобода в устроението на общината им, така че те били управлявани от свои старейшини, строили си къщи, насаждали лозя и извършвали по-популярни с работническата свобода, освен в някои изключителни случаи. Намалото от пленниците-евреи освен със земеделие започнали да се занимават и с търговия и се замислили така добре, че постепенно престанали да мислят за родината си. Но за поветото от народа споменът за Иерусалим останал същевен. След приключване на днешните си работи около някой канал, те създали "край вавилонските реки", планини при спомена за Сион и се молили за отпускане на "окозната ридера на Вавилон, опустошителката". Под техните напастелности го изпитали, дилема от Обявяването ями и разрушеността и светия, хората започнали по-силно от всякога да се разказват за предците си гредци пред Бога. Това укривело привързаността им към истинската религия, която поради липса на храм се изразявала в домашна молитва и събирания за общи молитви и съвени псалмопения.

За религиозно-кръставната живот продължавали се да гравират порочите, които като еврейски правители на Божия завет не оставали избран народ и в най-тежките му изпитания.

В промислата за Своя избран народ Самият Бог при всяко тежко изпитание и наказание му издирал водачи, които отстоили на вестотата на имдротите на евреите си. В Египет такава водач на евреите бил Бог Исусиф, при изхода оттам — Моисей, чедата египетския имдрот на вавилонското царство. Чрез него Бог гредил на горния вавилонския завоевател три уроча: за да му покаже, че вестта и силата дои на най-голямата цар на земята, колкото тързала бил Набуходоносор, да се осмисли гред, властта и несправедливо на Бога. Колкото той смият за "убожен в лицето на идолския гред".

Дошъл краят и на вавилонското царство, което било завладено от парсийския цар Кир. Като мдрот и великодушен владетел той, след като научил за всички необичайни полчища и за днешното прочиство за самия него като за вавилонски евреятски народ, от вавилонския плен, решил да окаже на това народ, особено милост и да се вярзата горно от "царството си издал заповед за освобождаване на земята от плен и на построяване на Иерусалимският храм. Той заповедил: "Той гварил Кир, цар персийски: Господ, Бог небесни, ми даде всички земни царства и ми заповида да Му съградя дом в Иерусалим, цар е в Иудей. Който между всички вас е от Иевейски народ — неговите Бог да баде с него, — нека иде в Иерусалим, цар е в Иудей, а да греди дом на Господа, Бог Израелов, на Оян Бог, който е в Иерусалим. А всички, които са останали по всички места, където той е да живея, нека му помогнат жителите на земята място със сребро, със злато, с друг имот, с добитък и дървоинна приноси за Божия дом, цар е в Иерусалим" (1 Ездра 1:2-4). Това станало в 536 гредна,

когато дошъл краят на седемдесетгодишния вавилонски плен.

Великият пророк Дании, който бил отведен в този плен, създал имид и който толкова много извършил за Божията слава и на добро на свой народ по време на плен, доживял да види това чудотворно събитие, станало благодарение и на мдротия смрот, който той дал на цар Кир. Пророк Даниел мирно починал при съдбата 536 гредна.

Като издал заповедта за освобождаването на идолците от вавилонския плен, Кир точно изпълнил прочиството на пророк Исая, който повече от двеста години греди раждането му го наредил по им, като освободил на идолския народ и възстановил на храма, разрушил от вавилонците. "Аз... който казвам за Кира: той е Мой пачет, и той ще изпълни всичките Ми слова и ще каже на Иерусалим: "ти ще бъдеш снова градирен" и на храма: "ти ще бъдеш снова дом" (Ис. 44:26).

Самият Вавилон го постигнал предначената от пророците уцел. Изоставан от царята, той постепенно за паднал и запустявал, докато станал "булдуче развалини, жилище не чакало, за ужас и за присмех. Без жители" (Иерем. 51:37). Споменитото го опустошаване било неизмерно по-страшно от онова, на което бил подложен Иерусалим. Своятто място на неговото разположение било забравено за много столетия, так в наши време благодарение на разкопки може да се види предцищата слава на Вавилон, която и строителствити съд над него.

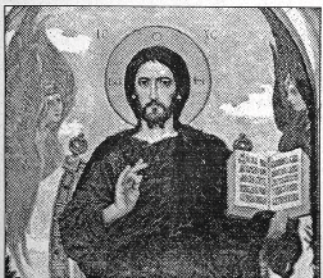
Седмдесетте години на плена са смятат от първото преиздание на Иерусалим от Набуходоносор, когато той отвел първата група пленници, до заповедта на Кир, т. е. от 605 до 536 г. преди Хропта.

Това изпитание за Богоизабран евреятски народ се приключило в подготвителните дни за Великия гред. Кой ние в плен на гред? Но има плени и имк освобождаване. Плен е едрс: колкото е. Това било в древността, така е сега, така ще бде во века.

Олга ИВАНОВА

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължение от бр. 5

Нашата душа се стреми към чистота, благодарност и съвършенство и след като цдел живят сме живели в грях и сме тъй отвратени от живота, че сме готови да го закъварим като оксана и измърсена дрехя, при нас идеа съвещеникът и тайнството Изповед на шесте животворните думи на

своите гредехо и разкриват тайните на своята душана ницета.

Нашата душа колнево за щастия и вечност. Има часове, когато човешки живот, в който вечността е тъй близо и осезаемо пред нас както зевидите през южна нощ. Тогава са пробужда колпакът ни към заштитника на вечността. Колко често някои лекомисленци отричат ценността на истинския душепастир. Народът обаче знае къде е къщата на свещеника, когато те в къща на истинския свещеник. Та е и единственото място, гдето майко да се камери съвет, утеха, помощ и поддржка. Във всяка енория църковната управа е поставила по един свещеник, без който нито може да се реди, нито може да умре някой; който взема човека от смута на майка му и не го изпуска из оч. докле не го изпроводи да гроба; той благославя полата и брачно ложе, но, издържва при него с колкото го поддръжава "отцац", нолазачи го зоват "отцац"; хората му доверяват най-съкровните си тайни, пред него изпакват

най-горчиците си съпък; неговото слово пада в сърцата с тежестта на божествен авторитет и поника в душата с непреодолимото сила на вярата.

Животът на свещеника е и живот на най-напредният труд, той е войник, който воюва винаги за интересата на своя Небесен Господар; той е поналя на души, които постоянно хвърля мрежите на Спасителния, изпълнени от светлите лич на духа и не истината; той е жетвар, който въпреки жегата и зноя събира жетвата в хамбарите на своя Домоладчик; той е управител, който трябва да даде най-точно сметка за повереното му Божие имущество; той е пастир, който неизменно търси загубената в джубите на греха овца и който не може равнодушно да гледи как се разпилюва сипата на злото в кошарата на стадото му. Същевен, всеключиван, всекомпютен негов дед е да работи за споеането на душата, за разширяние и утвърждаване на царството Божие, да отнема хората от осяцето прелъбване към земата, да им сочи винаги тех-

ното вечено предназначение, да изкоренило гредорците им, да насажда в тях евангелически добродетели.

Поради всичко това и старейши се да бъдат храм на Светия Дух и евреят за разваляне в живота Църква Божия, ние стоим под кръстовете и поглед на хиляди очи, Стоитици и хилери са, които ни срещат, спират робливостите си поглед вярку нас и ни разглеждат. Стоитици и хилери виднаживат и крадешком се възгледат в душите ни. Стоитици и хилери са, които се радват на нашата душа, когато те е чиста и свята, или пък се обляжават и отвръщат от нейната замърсаност. Защото востан в душата ни вечният светилник на вярата, за любуването вярата на евангелическата ни същност, че разумът е помощник на сърцето не, че ние понекога даме мислим да съпирем оти си. Всеки иска да си дрочи дивната хармония на душавния ни мир, дори и когато страдаме и душата ни горчиво плаче. Свещетника иска да се убеди дати свята Литургия, която слушим, е

ПОВЕСТ ЗА ПЛАЧУЩАТА ВЪРБА

По псалом 136

*И веднъж, събрали край реките,
арбите за обща веселба,
с горест окачили по върбите,
че в нещаста са били съдба*

*А тираните от тях желали
да им пейт за светия град,
по евреите съвсем не цяли
спомените си да помрачат:*

*Занарждали те жаловито –
сълзи ронили и в силна плач,
сър върце в сърди от мъка свито,
са ридали до вечерен зорч.*

*Някога върбата е растяла
само с прави вейки и листа,
а увела се и натезжала
няма да е нигде по света.*

*Вавилон с висящите градини
е родината на тази върба –
чужд е град преди, а днес в руини,
срутен по заслужена съдба.*

*Таз върба затуй се още казва
„Вавилоника“ и на света
с туй си име всекому показва
истината чудна в повестта.*

*В този град, прочут от старо време,
в плен жестоко евреите били,
где сред талмошино древно племе
са понаднали на хора зли.*

*Пленици били са там безправни –
роби, на врага във пълна власт;
в тежката неволя всички рабни,
страдали са всеки ден и час.*

*Тъй, в робия времето им текло,
а край вавилонските реки
слънцето над тях безгрешно пекло
и паянвало по роден край тъни.*

*Пред закона тежко съгършили
и затуй във асирийски плен
страдали при труд до сетни сили,
по да се съвестят дошам е ден.*

*„На земя за нас самите чужда –
сред египетския Вавилон,
като отарачеше събужда,
може ли да неем за Сион?“*

*Няма тук ниш за Сион да неем –
пълна името му да скверним –
викали те, – че във згнет живеем
надалек от Иерусалим!“*

*На проклятия дори предали
поробителите си тогаз,
че добро от тях не са видяли,
а беда от всичката им власт.*

*Сълзите се лели във водите –
толкоз плакали по роден край;
и природата дори с върбите
с тях умилно взела да ридай.*

*И за чудо – бързо край реките
вятър духнал, клони разлюлял,
арбите свалил е от върбите –
разтрошил ги при оназ печал.*

*А водите на олни градини,
в ужас за човешкото око,
заридали сакани тигри гладни
и реветъ с плача се слял водно.*

*И на всичките върби стъблата
тръпнали, а веиците с листа
се превали ниско до земята –
авезли на евреите в скръбта...*

*Минали са дни – годни времте
и върбите все във скръб били,
че наднешното халдейско племе
не смекчило правите си зли.*

*Веици свела, таз върба превита –
от онези тунки часове
и до днес – умило жаловито,
плаче вече толкоз веици!*

наш вътрешен живот, или пък
е само външно, формално служе-
ние.

Свещеникът стои под кръсто-
тосания поглед на хиляди очи.
Поради това всяка негова
стъпка трябва да се съгласува
с Евангелието.

Хората, когото и сами да
са несъвършени, имат твърде
много понятия за самото свеще-
ничество. И това понятие искат
не само да го конституират в
свещеник, че той го има, но
искат от него да го проявява
във всяка своя постъпка. Напри-
мерно никои по-обективни и по-
снизходателни после ще им
казват, че всеки човек има
слабости и грешки; но по мнение
на изправящите свещеник
да не е обикновен човек или
най-малкото не бива да бъде
такъв.

Свещеникът трябва да се
стреми да не допуска нещо да
по откъсне от Христа, да значи
или само погреша он ония
особени черти на духовния му
образ, с който иманно той е
подообен на Христа. Той е и
трябва да бъде образец на
благодатното въздействие на
алтаря; Божии часовници, по
който хиляди свървяват своите

часовници. Поради това не бива
да помрачава с каквото и да
било божественото в своята
душа, не бива да дезертира
от свещеническото си звание.
Блажен е ония свещеник,
чийто духовно величие с нищо
не е помрачено от яростни-
те зълби на живота, който
не е позволил бурите да обурят
и опустошат душата му.

С почит, доверие и дълбоко
уважение трябва да подхо-
ждат всички към свещеник,
с любов и справедливост
да отсъждат проявите му в жи-
вота и да не смесват личност-
та със зването, нито трешките
на единици да приписват на
свещенството и Църквата. Ако
незначителен процент от клира-
та е на висота, то никой ра-
зумен човек не може да търди,
че този незначителен про-
цент трябва да бъде мерода-
вен за отношението на хри-
стианите към свещенството и
Църквата. Тукмо обратното:
православното изпълнение
трябва още по-твърдо да стои
зад големия брой духовници,
който са чест и слава за своето
звание.

Вярващият човек добре
схваща истинското величие

на свещеническото служение.
Той вижда в свещеника не само
мъж от този временен
свят; той вижда на чепото му
знака на вечността.

Да въздадем слава и бла-
годарност на Господа, че ни е
обликил в едно тъй възвише-
но звание, давайки ни въз-
можност да отделим живота
си, който е част дар на Него-
вата благодат, в животна
служба на Неговия виноград.
Да следваме научноно свет-
лата звезда на нашето приз-
вание! Смело да вървим по
друга на живота. С цялото
си любещо сърце Той взема
участие в грижите и трудове
на Своите служители. Ръ-
ка за ръка със Своите свеще-
ници Той крачи по каменисти-
те и тръпнали пътни на жи-
вота. Нашето служение е не
само почетно и божествено,
но и полезностно и подготвено.
Спасителят е наш водач. Той
аниаги крачи с нас. Той Сам
ни обучава и учи да вземаме
сърцето злото не с оръжие,
а със словото на победата, с му-
ничливост на истината, с огъня
на Светия Дух, със силата на

добрите дела. Всякога – и днес,
и утре – сме необходими на
свeta, защото нацията най-
прекрасна задача, нашето
жизнено дело е съединяване
нето на ангелското благослав-
ние, което се разнесе над ис-
пите на Божествените Първо-
свещеници: „Слава във висини-
те Богу, на земята мир, между
човешките добра воля!“.

С никелоклабима впра във
валикня Коричия на Църква-
та Христова свещенството ще
продължава да проповядва
истината, да спасява душище
и да ги отвежда във вечния
мир на Небесния Отец, а звез-
да с милитанте ще правят и
своя ценен принос за търже-
ството на мира и правдата в
свeta, в който живеем.

Иван Грозно П. ГРОЗЕВ

† Траколюмански епископ ИЛАРИОН

СВЕЩЕНИЧЕСКОТО ЗВАНИЕ

Преп. Партений, еп. Лампсакийски

Преподобни Партений живеял във времето на император Константин Велики. Роден е в Малитоло – град в северозападна Мелит Азия. Баща му Христор бил дякон в една от градските църкви. Мисел че в детството си Партений не получил образование, докато слушал внимателно четене на свещените книги по време на богослужение, той възлюбил Господа от все сърце и се старал да изпълни Неговите заповеди, като помагал на нуждаещите се. Той като самият той бил беден, ловил риба, продавал я, в парите раздавал.

Още съвсем млад Партений бил удостоен от Бога с благодат да лекува болести чрез призоваване на Божие име. Учил да тези му дарби в чудотворства и Мелитополският епископ. Той поикал мисленя при себе си, погрижил се за образованието му, в голямо го ръководил да преотвърне. На след дълга бил избран за епископ на град Лампсак. Като епископ Партений особено ревностно се грижел за пасомите си и с гореща и силна молитва правел чудеса. Преди всичко той обхващал сила да надвигва злите духове.

Веднаж при него довели бесноват човек, за да го освободи от зли дух. В това време дубът започнал да се мочи на околната земя до негова. Преп. Партений предложил на злия дух друг човек, в който да се посели, но да освободи страдащи поистини.

— А кой е този човек? — запитал злият дух.

— Самият аз съм този човек — отговорил му светелият. — влез и живея в мене!

Като чул това предложение, дубът побягнал като змиряне, зикайки: "Как бих могъл да влезя в живящо на Бога", и починал в пустота, недостъпна за човешки храм.

Друг път преп. Партений заминал по църковни дела в тракийския град Ираклий. Присъгил в града, той узнал, че Ираклийският архиепископ Иплатен е тежко болен и отишъл да го посети. Същата нощ Бог открил на Своя угодник, че Иплатен страда от мъчителна болест, причинена от неговото сребролюбие и скелеричество, тъй като архиепископът присвоавал вещи и даже имоти на бедници. На сутринта преп. Партений отново дошъл при архиепископа и му казал: "Стани, архирей, защото към настъпва та бурна и телесна немощ, а ти накарал твоята душата немощ — освободи се от нея и ще бъдеш здрав!"

Съкрушен, Иплатен признал греховете си, съзвучавайки изсю Бог го наказал, и помолил за Партений да го очисти чрез мо-

литва от неговите беззакония. Преподобни Партений отговорил, че когато някой съгрешил пред ближните, молитвата му ще бъде чужда, но щом съгрешил пред Бога, трябва Богу да отдаде душа, която е взел от Бедните. Тогава архиепископът наредил да го поставят на носилка и звездно с голямото количество отгребено сребро да го занесат в храма на св. мъченица Гликерия, където раздал всичко до последния сребърник на тези, от които вземал по-рано. Благодат и премилостив Бог, който не прервал съзвучие на будничарата и приел поканието и на този архиепископ. Три дни по-късно архиеп. Иплатен бил съвършено здрав.

Св. Партений доживял до дълбока старост и има дълга възшествителна свята любов към Бога и ближните. Като образец на Божия угодник и велик чудотворец, силен в равнозначното си житие, обрнал мнозина емицини и идолопоклонници към Христа, изцелил множество недугаи от различни болести. Преп. Партений се проселил в небесните сенения на 7 февруари 318 г. На погребението му в Лампсак се стекло неколкокото множество израиля, а също архиереи, апокоспи и свещеници. Честното му тяло положено в катедралния храм и на гроба му се извършвали изцеления и чудеса.

През 1235 г. Лампсак (дн. Капиопол) пред коначна с неговите свети мощи бил съвременно признат патриарховски достойнство на Търновския архиепископ св. Йоаким.

И днес св. Партений чудотворил за възрастите, които го почитат. И сага той лекува души и телата с молитвите си, по благодатта на Господ Исус Христос. Комуто с Отца и Светия Дух да бъде слава во веки.

Преводителка **Зоя ДИМИТРОВА**

Св. великомъченик Георги Софийски, Нов

Тропар, гл. 4

Многознапитан с търпение, блаженни мъченико Георгие, си понесъл огнена смърт и след твоят коначна си приел от Христа нетленен венец заедно с мъчениците, моан се на Христа Бога да нас, които с вяра се покланяме пред ковчегата на твоите мощи.

Мъченица Валентина

Мъченица Валентина гръцкиждо от палестинския град Кесария, разположен на Средиземно море. Градът бил седалище на римските прокуратори, които градствали императорската власт в провинцията. По времето на император Максимян II Галерий прокуратор при него бил Фирмилиан — върл патривник и почитан на християните. В дните на гонителството от Фирмилиан преследван, след изгнание пред прокураторския съд последовател на Христа бил и трите деца — Валентина и братичките ѝ Езната и Павла. Валентина била обичана в нечистота на азиатските богове и Фирмилиан ѝ заповядал да принесе жертва на идолите. За тази цел повали давността към намиращия се наблизо до същия църковен храм. Но когато влязла в храма, вместо да принесе заповяданата ѝ жертва, Валентина смело хвърлила върху жертвенника камък и се обрнала с гръб към бунигорницата на него със. Тогава управителят изпаднал в ярост и заповядал да подложат дошата на страшни мъчения — промавали ребаи ѝ с жосток лобий. Телените страдания се оказали слаби, за да прачунал силната ѝ вяра в Господ Исус Христос и затова се. Валентина била посочена с мек. Това станало в 305 г.

Зоя РАДЕВА

Самолубието и нашата гордост се откриват особено в нетърпението и раздраниителността, когато някой от нас не прегрешава ни най-малката неприяитност, причинона за от другите съзнателно или даже несъзнателно, или грешито, законно или незаконно противопоставени ни от хората или от заобикалящите ни предметни. Самолубието и нашата гордост биха искали да постигнат онова, да обкръжат себе си с всички похвали, с удобствата на времения живот, биха искали на вършения зная да се подчиняват безмалко и безво всички хора и даже — докдеже се простора гордостта! — цялата природа. Който е нетърпелив и раздраниителен, той не е разбрал себе си и човечеството и е недостоеен да се нарича християнин!

Случаят се в живота на християнина чаво се безрадостна скръб и на болест, а който изглежда, че Господ съвсем те е надушил и изоставил, помне явява в душата ни най-малко чувство за присъствието Божие. Това са чавоие на изкушение за вярата, за надеждата, за любовта, за търпението на християнина. Скоро за него ополчи се дойдат "времена споркии от лицето Господне", скоро Господ отново ще го възрадава, за да не загине той под изкушението.

Св. Иван КРОИЩАДСКИ

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

МАНАСТИРЪТ „СВ. ТРИ СВЕТИТЕЛИ“ КРАЙ С. ЧЕПИНЦИ, СОФИЙСКО

На 10 км от Софийна околностията път при отбавката за с. Чепинци се намира манастир "Св. Три светители".

Той е съществуващ през турско робство, но с друг облик. Имало е 20-тина монаси, които в това време развлияли голяма книжовна и просветна дейност. В близост до манастира има групична гробищна гробница. Мястото е манастирско с около 21 дка площ.

Храмът е с размери 10x4 мет-

ра, със звестен таван, в иконите се от XX век в руски стил. Започнато е изографисване на стениите, но стенописите не са завършени. Един кръстен полиял запазен за по-старото време, когато тук са се извършвали служби. Живела е една манахица на име Климентина, игуменния на манастира.

Предстои ограждане на мястото и построяване на камбанария, но засега няма средства — споделя о. Димитър Пет-

ров Москов, който е енорийски свещеник тук и отслужва св. Литургии.

Преди време дарителът Станя Иванова Станева е дал средства за постройка към манастира (камбанария, столова). Тя е патче готова, остават само довършителните работи. Дано по-скоро бъдат събрани и нужните средства за камбанарията, за да се чие неогатен тържествен звон.

Златка НИКОЛОВА

СВ. БОГОРОДИЦА МЛЕКОПИТАТЕЛНИЦА

Предание

ли над тях. И ако те още не виждали найната милост, то е, защото не е дошъл отреденият час от Бога.

Само една майка не очаквала и не се надраждала на близката ѝ нея. Свита на кълбо далам зад другото, тя дори не се рещавала да погледне заплътения си от слабост личи образ на сватата Майка – сватата, че ще го оскарва, ще затъпява неговия блъкъ. Защото, ето там, до всяка майка е коленичил и баща. Двояко по душа се молят за детето си, за своето дете. За чие дете да се молят тя?

Не било много отдавна, в й се струвало, че векове са минали оттогава. С толкова много мъки, слози и страдания гонили полица пат и. А чаква оазиса надградя тръгнала тя по тоя път... Там се очаквало не се обидна. Обидвало се неочакваното. Дошло детето, а той – млекопит баща, дъщеря усмихнат и гълъбен – отминавал суров и мъчалив. И понеже за любовта си знае ли само те дамата, тя останала сама на тоя свят с едно дете, за чийто баща питали подгравателните полица на блика и на далече. Над-после я изгонили от селото и тя бавно след себе си пропътувала на родителите и на роднини.

Много пъти мислила да излезе всичката си мекка в рожу детето, на не се рещавала. Веднъж само нахвърляла себе си, оставила детето под една палма край Йордан и с бързи крачки побягнала от мянати му пълзях. Тя чакала, докато гнахнал от умица. Какво отишло после, не помни. Когато дошла на себе си, видяла се над детето си с окървавени колени. Разбрала, че с пълнене се е върнала пак при него, защото нито не може да откъсне майката от найната рожба.

Исва ожевно с всички, които имат право и тя е дошла да стока Багродира, смиса се над нас, предната!

Коселията пръстната на юрчанината се вивели до виеща в гърдите на майките – търсоци, искали това, което е тощо.

Майко Пресвета, гасне новият живот в полите на стария.

И тъй после молитвите прераснали във полна – нечуван ротоваж и непенсия. Той стигнал до саметицата, да се облудва от дълбокия унес и неволно погледнала колението си – на е ли дръзка и тука пълзещото? Но го тек кръв немало – накрай кръвта се показвала от допнатата устнича на датата. И Майка би последната калца кръв. И така събрала сени сили, смони нощта се изгрявали, погледнала детето си към иконието и прошепнала:

— Даво Багродира, дами га, вземи моятте дето, но дай юрма на другите деца! Моли то майка като тебе.

И станало чудо! Божовестният Младенец се откъснат от гърдата на Майка си и се обърнал. От своето зяло поглед мляно и с един миг гърдите на всички майки надръжали от косма. Радостта въздициана за мимолетна тласнети копте. В очите грейвала благодарност. Разазенивали се в палми, и полова, и тревя. Върна се изобилна а цялата природа.

И нийко не обярнал послед пак саметицата. Тя все така седяла свата втрена. С пълна от юрма гряд – като тек, и с гребятелино от скръз своиче — не като тек.

По Ст. Владимир

„Майко Богородице“ СДБМ 1942 г.

Преводът превеждаме Зоя ДИМИТРОВА

ДА СЕ УЧИМ ОТ ГРЕШКТЕ СИ
БИБЛЕЙСКИ
МОНОЛОЗИ

ИРОД

Името ми е Ирод, Бах цар и побиец на императора Антоний. С негова помощ и с армията му окончателно заварих влътста си в Йерусалим, като избих Малакете. А аз да споделя любовта ми със сватата Майка, която ме възгледна хранил, възгледна хранил, украсил го, но не сличен обичта на народа.

Синята ме за ордие на римската власт. Найната май-оплани протиници унищожиха зедата. Последните дни на живота се прекараха в непрекъснат страх за престолите си и унищожиха тех, които бяха посегнали на него. Но в последната година на царуването ми станал най-великото събитие за човечеството – раждането на Исус Христос. Изгледна се обединител, деди не в израелския народ.

Един ден научих за обител подчинение, че от Израел дошли мудрици и търсоци няколко нородени Цар. Наострих слух и веднаж грях да ги помянат. Разочароването ми бе голямо, като не разбрах кой се е родил президент. Но се и тяхното бе голямо, като не в томераха в царския ми палат. Струих си, колата разбрах, че пресе генициът за правото ми

се родил във Витлеем, и тайно рещих да се справя с него. Пак цах да взема нови мейки. Погледях лунамо. Започнах да любезнивам с мудриците и разбрах приблизително от колко време се е повила звездалта, която покъква

рожданието на бъдещия Цар. Изгрях ги да го дирят: „Идете, развлягати грядило за Младенеца и като го намирате, обадете ми, за да иза и на да Му се поклоня.“

Събрах Юдаиците старейшини и ги залятах: „Знаете ли где трябва да се роди бъдещият Цар, общан от кините? Те ми казваха: „Във Витлеем Юдейски.“

Мина доста време, но издритите не се върнаха. Отшеих си по друг път. Издрях страшно заповед: „Вончи мланди във Витлеем и ако коието му на върхот до две години да бъдат избити“. Раки от кръв протекха, план оглеих Витлеем и окончателно му – безутечно плачаша майките Плачеха и се молеха Богу да бъде наказан.

Но търсенят Младенец не намериам. Божествена сила Му помогна. Винаги успяваше да избегне опасността. Вончи, като бе по силите ми, направих, но не успях. Детската невняна кръв върхаше за отмищение. Клявато на хиларите майки ме стинакна. Жестока болест ме нападна. Струих по тялото ми се полова. Червях се полова в тях. Нимах покой нито дна, нито нощем.

Само заплатих грека си. Разбрах, че чакан не може да се бори с Бога. Съветвам ги: не Борба против Бога, а съюз с Бога против злота. Това е истинският път на човешкия живот.

Исвона Ст. ЕНЕР

Мили деца,
Ня често извършваме такива постъпки, за които знаем, че са лоши. Но да знаем и да чуваме, че те са лоши (греховни), не е достатъчно. Трябва да се развеем за тях, да се покъвам и да искане прошка от Бога и от тези, които сме обидели.

Ето каква притча за покъвание ни е оставил Господ Исус Христос.
Един богат човек имал двама сина. По-малкият похвалк от баща си да му даде неговата част от наследството. Бащата извъншил желанието – разделил наследството и малкият син тръгнал да пътува из чужбина, да храни правите, да види акалап и раздупен живот, докато останалият без нищо. В страната, в която се озовавал, настъпил голям глад и той се наел да пасе свини (важдо и професия на

МАЛИ ДЕЦА

Притча за Блудния син

мал). Гладът бил толкова голям, че бившият богаташки син започнал да яде от храната на свинете и със съзлия си спомнял за миналото, за живота в родния дом, където всички били щастливи, за вончи дари за отпуги и рибни имови храна и добър отпосен живот.

Синът озъзнал грешката си, разкажи се, върнал за родната, при баща си, като искал той да го приеме вече не като син, а поне като слуга и работник.

Като върнал синът си, добрият баща изтичал да го прегърне, да го целуне, да го заведе у дома. Синът му казал: „Татко, си' рещих против небето и пред теб, и на съм явява достоян да се нарече твой син... направи ме като едни от наемниците си“

Но бащата наредил на слугите си: „Изнесете най-хубавата гръмяна и го облечете, и дайте пръстен на ръката му и обуша на нозете; по докарвайте и аколетите угеноето теле; нака ярем и се веселите, защото тоя мом син мъртъв беше, и оживя, изгубен беше и се намери“.

Този евангелиски разказ се нарича притча за Блудния син. „Блудни“ значи заблудил се (нале казване заблудение, т.е. грешка), съгрешил, събрал.

Мали деца, вонки от нас получева от Бога наследство, като получим Блудния син от своя баща. Това са здраве, спомняности, таланти.

Като лошо използваме получените от Бога дарове, ние постъпваме като Блудния син, който прохосвал богатото наследство. На лошо не постъпва вонки ни докато отгоченим, бедни и изостанем. Не да изпаднам в таква, аквано положение, не трябва досе покъвам – да покъваме прошка от Небасия ни баща – Божа. И Той с

радост, като добрий евангелист баща цре ни приеме отново, ще ни взане Своего благоволения и ние пак отново щастливи, защото нима да ни минал изгрявеният не съществя.

Ние, православни християни, знаем как можем да се покъвам, да покъваме прошка от Бога. Това е тайнството Покаяние (изповед). Пример за такава истинско покъвание ни дава притчата, която ви разказвах днес.

Елена ИВАНОВА

ПАСТИРСКИ ДЕЯНИЯ СРЕД БЪЛГАРИТЕ В МАРОКО

Невотна с благословението на Св. Синод бях командирани в Крайсто Мароко да отпуснат повечето от рождественските и богоявленските служби за българската община, концентрирана предимно в Казабланка – града на Белия къш. Тук българите са около 200 души – икономери, лекари, учители, техникери, землемери и архитекти. Твърде мъстра картина! Посетих още столицата Рабат и градовете Маракеш и Мохамедия. Там също работят и живеят наши сънародници,

разбира се временно пребиваващи, намерили добро пристанище. Докога ли – те сами знаят! Но все някога и так ще ги посрещне "старата бяла прага" в бащината къща, когато "вертера смъртно гласи".

Ние нямаме български храм в Казабланка, защото крайството е включено в диоцеза на Александрийската патриаршия и за духовните си нужди православните гърци, българи и руснаци търсят гърцки православен храм. Той се управлява от Негово Високопреподобие архимандрит Мелетий – викарий на Негово Светейшество Александрийският папа и патриарх Партений III. Неговото седелище се намира в г. Александрия – Египет, а в диоцеза му влизат още: Тунис, Кения, Заир, Зимбабве и Южноафриканска република. Отпък на 19 декември вечерта и пристигнах на 20 декември в 0.30 ч. след полудно. Посреще ме особено сърдечно и възмутидо боголюбивият архимандрит Мелетий. Бяха дошли също няколко сънародници и една гъркиня с колата си.

Настигнах ме в хотел и там останах три денонощия. А след това бях поканен от семейството на една българогорна и уважавана в Казабланка българка д-р Вера Таскова. Представиха ми самостоятелен апартамент с кухня, в който останах до края на моето пребиваване, под особенте грижи на неиното благочестиво семейство и придания ми моите нужди специален камериер. Бюх да обидя ни дова и с велика милост.

Веста за моето пристигане се разнесе бързо и десетки сънародници ми се обадиха по телефона в дома на отец Мелетий.

В мое лице те приветства цялото Църква – колкото да мислят днешно и да те прегричат. Възмутиха се много и мисир да извадят опит на мисисия, спомних си зарката на Спасителя: "... идете, научете всички народи..." (Мат. 28:19). Снакха не върхана на очите си – български свещеник да дойде в ислямския свят!

Първата ни официална среща беше на Бъдни вечер, съгласно подготовената и разпратена по пощата програма за подготовката служби. От тази вечер започнаха моите пасторски посещения в домовете на сънародниците ни. И понеже нямах физическа възможност да бъда във всички домове, събирах се по две семейства заедно. Там обсъждах духовното обединяване на българите, за които и бях изпратен сред тях. Господната нива беше добра, но и много тризмаше в нея. "Излезе свещ да се освещи" (Лука 8:5). Нака ти, Господи, си свещ на словото?

Храмът, в който съслужихме на празниците, е еднокоробен с две кубета, увенчани с крст, и побира около 200 човека. Богослужението се водеше на гръцки и български, а отпояванията ставаха по автентичните неми от обучени мъже и жени, българци и руснаци. Апостолските и евангелистските откъси се четеха на гръцки, български, руски и френски, а на Великия вход спазвахме дигитите и сломото параклизе на: "В първих и омощи, Господи...". Така отслужихме всичките празничко-богослужбени последования. Богомоштите христиани сияеха духовно и даже умилени слива облизващата им. Православна радост на православно изпълнение!

Ноегодната нощ бяхме заедно българи, гърци и руснаци в богато украсен салон на енорията, декориран с кола. Бяха организирани и табюла с подаръци, сумите от които останаха като дарение за храма. Благодарна инициатива. А на Нова година – деня на св. Василий Велики, отново събрах служба, с един уст и едно сърце. Отслужихме и крътк молебен за навечерието лето Господне 1996-то.

многостепенно за благодарствени на светите Божии Православни църкви-сестри и народи. И не бързаха да си отидат по домовете, защото им беше да бъдат заедно. Една малка българка – ама, ти, роден край! Много хубаво и колко приятно е, брате да живеят наедно" (Лос. 13:2).

Пожалих да се срещна и с българския посланик в Рабат г-н Тодорин Пакиров и го помолих за аудиенция. Тя премина в частната му резиденция, недалеч от посолството, и продължи дълго. Юрист по образование и потомък на дипломат, ерудирин, с богата култура и благочестивията христианин, той остави у мен отлични впечатления.

В столицата посетих и мавзолея на покойния крал Мохамед V, построен с много уст и белилък (макар че "тук нямаме постоемни град"), в стил на ислямската архитектура. Влязох и в двореца на сегашния крал Хасан II, установил личен режим през 1963 г. Той е монарх със западно европейските и култура. Предпочитанията му към европейската цивилизованост са му отредили място на умел държавник и дипломат. Поне досега той е опазал страната си от надирация се в Арабският свят ислямски фундаментализъм.

Современното изпратих по посещата официална покана до нашите сънародници да се съберем на 7 януари 1996 г. е да конституираме българската общност – това беше и последният раздел ден от моето пребиваване в Мароко. Добра почта половината от так, а това беше достъпачно.

Предложих и избрани бяха представители членове: г-н Иван Хаджиивчов – от рода на прен. Плавий Хилендарски, г-н Григор Пасков, г-жа Анаета Димитрова и г-жа Мария Буковска. Имената им е статутат на общността ще бъдат докладвани пред държавните власти на Казабланка за утвърждаване. Край добър ли е, всичко е добре!

Нколко десетилетия българите в крайството са били "обединени" в други сдружения и са имали други задъци. Затова положих много усилия, но това

стана с Божията благодат, която се в немощ напълно проявява (срв. 2 Кор. 12:9). Вярвам, доброто ще пребръне. Беше ни омузано вече да не събират придружено, с облекчение торореха те. Вече сами ще придружете, ще си мислят заедно, ще се веселят тук – а хвала и в са-люта. С нами Бог, разумеете яличи!

Моето пристъпане в Казабланка беше напълно впечателително на гръцки консул там г-н Коста Казданакис, Млад дипломат, религиозен и сдържан, той направи колон пруд българската православна църква за нейната отеческа мисия сред българите. И в края на признане два вечери Високопреподобител архимандрит Мелетий и аз бяхме негови гости. Бог да му помага в трудната дейност!

Ден преди моето завръщане в родината миша самолетен развоз (ноачкавал за мис) Св. Светейшата папа и патриарх Александрийски Партений III. Той прояви подкрепан интерес към моето здраве, служението, настроеното ми и как оценявам резултата от моята дейност. Отечески ме благослови и с обич ми пожела щастливо завръщане, като ме помоли да предам на Негово Светейшество Българския патриарх Максим и на Св. Синод братски чувания.

Не мога да се въздържа да не обрисвам личността и вълнението в докато архимандрит Мелетий, в чийто благолюбиво обаяние и обич бях двайсет дни. Той е гордост за Александрийската църква. Мислехор по служението сред туземците и единично на характер; ерудирин богослов и музикант Бож съработник владеде литературно арабски, гръцки, френски и английски език. Много доволен, той по детски се радваше, че българската общност вече е конституирала. Неговата миса се събди. Асо и аз съм дърпаниски ищ добро, нека се радва в Господе, защото беше в мен истински брат во Христа. Всеобхват Бог да го благословяе сугубо със здраве и благополудни дни.

Завършвайки, ще споделя и това, което видях и научих за

Мароко: крайството се намира в Североизточна Африка и обхваща 445 000 кв. км със столицата Рабат-Casablanca. Коренити житоци са араби и изброяват около 32 000 000. Официалният език е арабски, но като бивша френска колония тук се говори и френски. Паричната единица е дирхам. Четри планиски верига – Риф, Среден Атлас, Висок Атлас (връх Тубкад – 4185 м) и Анти-Атлас – образуват многобройни стени плани, синопаящи се от запад и достигащи равнините на атлантическия бряг. Реките са малки и многобройни. И понеже в широко открито край Атлантическия океан, Мароко е най-добре наполяваната страна от Магребя.

Населението е разнородно и е представено от бербери, пролибаваща част араби, дошла между VII и XVI в., негри – най-многочислен в южната част, козаците и европеите. Присъстват на населението днес и много бърба и не съответства на настоящите ресурси.

Населено от бербери – колонизирани през III в., от филикийци; римска провинция (I-IV в. сл. Хр.) – Мароко е завладявано последователно от вандали, византийци, вестоти и араби. Арабизацията обаче е различна в отделните области. Силна е разликата и градовете, тя е повлияна от планинските берберски племена.

Остатък от римската колонизация в Мароко са арката на Картагина, бани и Форум, а истинското изкуство е представено по най-блестящи начини в четирите краиски града: Фес, Маракеш, Рабат и Мекнес. Те са основани и разкрасени от династиите на Идрисидите, Алмохадите, Меринидите и Алауитите, които са правили от тях последователно седелища на своето управление.

Слава и благополудност на Бога за великата Му милост и сияножделение, че ни даде здраве и сили да отида там; на Негово Светейшество в Св. Синод за довереното, в което ме облякоха, и на всички онези български сурда, които са дали уст и които ме облякоха. И ако съм сторил нещ добро и полезно за так, ще река: "Не нам, но твоя, а мисии Тасеуи!"

Илиян Ставий АНДОНОВ

ПРОДЪЛЖАВА АБИРАНЕТО
за "Църковен вестник" и "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за "Духовна култура" е 200 лв.

Молни сумете да се изпратят с пощенски запис,
в който да се изписва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА

СВ. СИНОД, София – 1090
ул. "Оборице" №4
тел. 87-55-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банков сметка на Синодалното издателство на БПЦ

КРЕДИТНА БАНКА – АД, код 680 96 901
сметка 100 022 410

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.
3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.

Цена на един брой 10,00 лв.